

כִּיָּה, הַלְרֵבָה

בשעה טובה הגיעה קב' ערבה אל קר הסיור.
 חמש שנים הם "התבשלו" כאן, חמש שנים מחוץ לבית אמא ואבא.
 חמש שנים חשובות שבהן עושה כל אחד את הקפיצה מילדות לבגרות.
 שנים שבהן מעוצבת הקומה, הדמות והאישיות.

איך זה היה? איך היה לגדול בקבוץ מבלי להיות "בן-קיבוץ" אפילו לא ילד חוץ, איך זה לחיות לבד, בלי המשפחה ועם ה"במקומים" ההורים המאמצים והמחנכים - עמירה וגיל (ופעם גם אורה ד. ואורי ל.) שהם הכתובת להכל! ביום ובלילה, בפנים ובחוץ למעלה ולמטה ומחצדדים.

אם זה להסתגל אל עולם אחר, אל חוקי משחק חדשים - הקבוצה, הקבוץ.
 חמש השנים שעשו כאן בני "ערבה" - אצל סן לטותי הלומה גילי וצ'יטו בשם ובמחשבותיהם של בני הקבוצה.
 חינוך זה השקעה שאיך לה תוצאות מידידות את הפרות (הטובים), או להבדיל, את הכשלוניות קוטפים עם השנים.

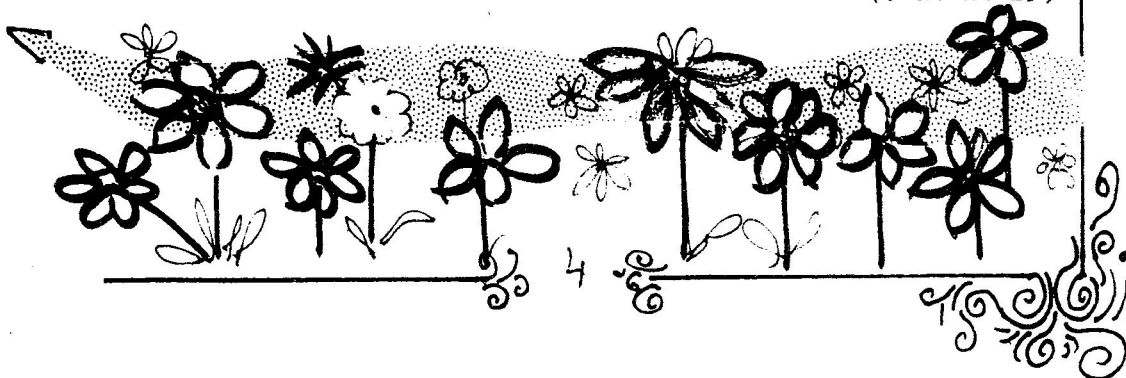
יש הרבה שאלות:

האם נתנו לבני ערבה מספיק! או בניסוח יותר נכון - האם הם קיבלו כאן משהו (באמת משהו) האם נראה אותם כאן בתוכנו, כממשיכי הדרך, כחברים, מה אנחנו למדנו? האם הצלחנו ונצליח... לקבל אותם כשונים וכשווים, האם צריך להמשיך במסלול זה של חינוך חברות נוער?

ויש גם, אני מאמין (כמעט בטוח) גם סימני קריאה! זה היה מעשה חשוב, נתנו לבני ערבה לא מעט, לעתים אפילו את הנשמה! וקיבלנו בחזרה לא פחות!!

בני ערבה הם היום בני בית, וגם אם יש הסתייגויות כאלה ואחרות, ויש! בכל זאת בני ערבה הם חלק מהנוף. הם שלובים בתוך ה"אנחנו" הקיבוצי, ונכללים בתוך העתיד של כפר-מנחם לטוב ולרע.

חשבנו לנכון להכניס קצת חומר על ערבה. מה שהם אומרים בעצמם (עם קצת עריכה) מה אומרים המחנכים שהחזיקו הכי הרבה זמן (עמירה וגיל)

30.5.86

לידה'

אהות כפר-מנדס

למחר 5 שנת חינוך מלאה חוות
הזקן טובה מזקן רחוק.

שנים בהם הדתהינו והנני את אישיותנו
הקיימת לנוהג בשלהינו היה לצד צבא
מחנך קהאנו חינוך טוב וצלחה, והרבה
אהבה.

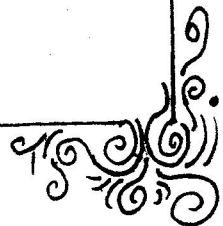
הסיום תקפה זו הכוונתי להנחות
לקיבל שקלא אונתנו והשקיע מלאכה
חומרים ואנושים.

אלו היתה תוצאת אנשים שקראו. לעצמו.
אליו אונתנו. לאונק נולד הדיק והשקיעו.
הרבה כוחות רפאים.

ואהמל המשמות המאמת לנו
אדם חדשה הקליטה והחנינו. הקיימת.

החנך תוצות
"צרה"

5

אז מה, מתוסכלים?

(גיל) חלק מהתקוות (אולי אשליות) התנפצו. נפגשנו במקום אחר, עם קצת פחות אשליות. יש הישגים בהחלט, המאזן הוא לא שלילי אפילו חיובי.

(עמירה) חשוב שלא נשחיר את התמונה, יש בהחלט הישגים. ממש הצלחה אני שואל כן ממש! אני חושבת שהיתה בכך גם תרומה חשובה לקיבוץ. אני אישית, רואה בחמש שנים אלו את התקופה המעניינת ביותר (למרות הקושי) בכל שנות עבודתי בחינוך בקיבוץ.

איך עבדתם כצוות?

היתה כימיה (קובעת עמירה) לא השקענו אנרגיה כדי להתגבש. גם כשהיו חילוקי דעות תמיד שמרנו על גישה חברית. עבדנו במשותף בגישה חברית ועידוד, שמרנו אחד על השני שלא נישבר.

העדות הטובה ביותר (משלים גיל את עמירה ואת ה"כימיה") היא שבמשך כל השנים האלו לא נזקקנו אף פעם! לדון על דרך עבודת הצוות ועל יחסי העבודה בינינו.

האם אתם רואים את עצמכם עושים "סבוב שני" עם חברת נוער נוספת?

(עמירה) מייד! כבר בשנה הבאה... השתגעת, בטח שלא, אבל בעוד כמה שנים, מי יודע??... (גיל) פחות או יותר אותו דבר, בעוד כמה (הרבה) שנים אפשר יהיה לחשוב על זה, כמובן בעסקת חבילה - רק עם עמירה.

בכל המקרים זו היתה פגיעה בול, אבל זה היה קשה, מאד!"

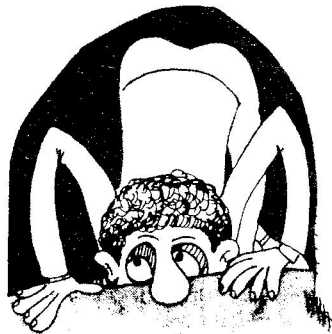
והכי טוב?

(גיל) סיפוק עצום מהשיחות האישיות, שנמשכו לעתים עמוק לתוך הלילה, נדמה לי שהיה בהן הרבה אמת והן הגיעו עד לנשמה (גם אצלי). וגם לראות את ה"צמיחה" את השיפור - שמשו בכל זאת יצא, ויצא טוב.

(עמירה) היה הישג עצום בשיחות הקבוצה: מתקשורת אלימה באמצעות צרות, מכות, וריבים הגענו לשיחה, יש בה הדברות ויש בה הקשבה. גם העזרה שיכולתי להעניק במצבי מצוקה שונים ורבים עשתה לי משהו טוב.

האם היו לכם רגעי יאוש?

היו הרבה (אומרת עמירה) הרבה מאד, השיא היה בימי ה"מרד" של שנת י"א, אז חשבתי לזרוק הכל. כנ"ל (מוסיף גיל) הרגע ההוא של ה"מרד" היה ציון דרך, אחריו הכל היה אחרת. לקח לנו הרבה זמן לחזור למסלול ואף פעם לא חזרנו אל אותה נקודה שלפני.

חשוב להדגיש שקבוצת אלון היא
על הכיפאק והיחסים בינם לבין
בני ערבה הם כמעט 100%.
(עם המתנדבים זאת בכלל אידיולוגיה).

ולסיום, לאחרונה, דבר אחרון

עמירה חשוב (מאד!) שהקיבוץ
ימשיך לקלוט חברות נוער
נוספות.

גיל תודה (אמיתית) למוסדות
שלא היקשו עלינו את החיים יתר
על המידה, ונתנו לנו את הזמן
ואת התנאים לעשות את העבודה.

ראשן אביהו.

002

לצני ובעזת "ערבה" -
המון ברכות ואיתו לים.
ומתוך ההמון שתיים מיוחדות:
האחת לסיום תקופת החינוך
כחברת-נוער -
עלו והצלחיחו!

והשניה - ברכה ותודה
על "אן-זרבה" - גינת-העי
היכוסה בכניסה לקיבוץ -
איפה שהיה פעם מגיש החניה
ואחר-כך הרבה לכלוך
ועכשיו יופי!!

האם העבודה עם בני ערבה
תרמה לכם, אישית?

(גיל) התשובה לשאלה זו רחבה
כמו אוקינוס, לא כדאי שנתחיל
להשתפך פה.

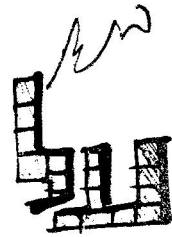
האם תפקוד החניכים נבע
מהסכמה והערכה כלפיכם או
שביססתם את עבודתכם על
פחד והרתעה?

(גיל) אני חושב שהמפתח לכל מה
שנעשה היה במשמעת ברזל, שהיה
בה כמובן גם אלמנט של הרתעה.
המשמעת לא באה כדי לתת פורקן
ליצרים שלנו אלא כדי לקיים
מסגרת חינוכית טובה.
אני בטוח שעם השנים תגדל
ההערכה לדפוס החינוך שבהם
עבדנו ולהזדקקות למשמעת.

ומשהו על "ערבה" ועל הקיבוץ

(עמירה וגיל בהסכמה מלאה)
המבוגרים מקבלים אותם, אפילו
אוהבים אותם, היו בהתחלה קצת
חריקות אבל זה היה פעם.
ומאז היה שיפור מתמיד.
לגבי הצעירים המצב שונה, אפשר
לומר מדאיג! חלק (לא מבוטל)
מגלה עוינות תוך דחיה
והתנכרות. כמובן (הם מדגישים
שוב) זה לא נכון חד-משמעית
לגבי כולם, אבל זו תופעה
רחבה. חשוב לציין שזה לא
רק שד שמישהו מצייר על הקיר
מתוך רשעות, יש אמת מסוימת
במה שטוענים הצעירים, ובכל
זאת... כאן יש הרבה מה לעשות,
יש לנו ציפיה שיחסם של הצעירים
לבני ערבה יהיה יותר פתוח
והרבה יותר אוהד.

כאילות יצא 17/1

על בנייה דינמית

פונקציה

הקצאה

ושינוי

אויצ'לה

משרד הבנין במקלחת הציבורית (בחורים). מעיל גשם צהוב תלוי על קולב בפינה, פוסטר גדול של בחורה ערומה ושלימקה ממול עם חיוך רחב. אבל אני באתי לאיצי'לה. עם איצי'לה כדאי לדבר לא רק על ריכוז בנין, אלא על הרבה נושאים אחרים.

שאלה: איצי'לה, זה נכון שאתה גומר עם ריכוז הבנין?

תשובה: כן! בראש השנה. 6 שנים זה מספיק. זהו פרק זמן ארוך למדי, מספיק כדי להמאס את עצמי על החברים ועל המערכת.

שאלה: איצי'לה, אתה איש קשה?

תשובה: כן! אך השאלה היא פונקציה של כמות הבניה ובעיקר הבניה ושיפוצי מגורים. 4-5 השנים האחרונות בנינו הרבה מאד ואין כמעט מקום בקבוץ שלא נגענו בו. בענפים שיפצנו את המשחטה והמדגרה. בנינו בקרמיקה ובמתכת ועשינו שיפוץ מאסיבי למדרכות, דרכי גישה בקיבוץ ועוד... אך עיקר הבעיה היא החברתית. זו המתחמת לבניה ושיפוץ של שיכונני חברים. בתקופה זו בנינו 43 דירות. בניה בהיקף כזה מגדילה את מרחב ההיכוך. היה לי מפגש עם כ-150 חברים באופן אינטנסיבי ביותר. אני חושב שאני ממלא את החלטות ועדת בנין כרוחן וכלשונו. זה נכון, שאני מנסה להשפיע בכל כוחי על ההחלטות שהועדה מקבלת אבל הועדה היא המחליטה.

את השאלה שלך בעצם צריך לשאול את הדיירים. אני לא יודע להשיב עליה. יש כאלה שאולי שונאים אותי ויש כאלה שהפתיעו אותי לטובה. בס"כ נדמה לי שקודמי הסתכסכו לא פחות. השיטה הקיבוצית מאפשרת למי שמקבל תשובה שלילית להאשים את רכז הבניה בצרות עין, בקמצנות וכו'. בכלל יש בעיה בנושא הזה. החבר אינו משלם מכיסו ולא צריך להחליט על סדר העדיפויות. זה יוצר עוות ברצונות ובדרישות ויש יותר דרישות ממה שאפשר לספק. במתכונת הנוכחית של חלוקת הדברים כל מי שיעשה את התפקיד יתקן באותן בעיות. בתקופת כהונתי כרכז בנין ניסיתי לשנות את מבנה התפקיד ואת הקונספציה הכללית.

שאלה: מה ניסית לעשות, מהי קונספציה?

תשובה: כשנכנסתי לתפקיד היתה הרבה יותר מעורבות אישית של רכז הבניין מול החברים. ועדת בניין היתה חלשה יותר וההחלטות התנקזו בדרך כלל אצל רכז הבניין. הצלחנו להביא למצב שר. בניין סופגת הרבה מהתוקפנות ולא רק אני כרכז.

כמו כן צירפתי לוועדת בניין את המזכיר כך שבועדה יושבים כיום מזכיר ומרכז משק וזה מאפשר לנו לקבל החלטות ביתר קלות ולהעביר בעיות הקשורות בהחלטות מזכירות במהירות רבה יותר. אני חושב שבשיטה הזאת יש יותר אמינות. עושים מה שהועדה מחליטה ולא דוקא מה, שכביכול, מוצא חן בעיני רכז הבניין.

לשמחתי זכיתי לו. בניין חזקה יציבה ואחראית. זכיתי לשיתוף פעולה פורה ונעים מכל רכזי המשק שעבדתי במחיצתם ובעיקר זכיתי לעזרתו העצומה של גדי בתחילה כרכז ועדה, בהמשך כאחראי על תחזוקה וזה כשנתיים כשותף מלא לכל ניהול הבניה מאז שהחלטנו לעבוד ללא מנהל עבודה שכיר. אני לא יכול להגיד שגמרנו את העניין. עפ"י השקפתי יש עוד הרבה מה לעשות.

שאלה: מה עוד יש לעשות??

תשובה: יש לי סלידה משיטת החלוקה שלנו הממרת לחבר את חייו. התלות בבעלי תפקידים "המחלקים" גורמת לחיכוך אין סופי בינם לבין החברים. אני חושב שצריך לתקצב את הכל בתקציב כולל. באופן עקרוני גם תכולתה של דירה חדשה צריכה, עפ"י שיטה זו, להכנס לתקציב אישי. זה מסובך לבצע אבל

צריך להשקיע בכך מחשבה ולעשות את זה. יש שינויים של הזמן. בשיכון ט', נתנו אפשרות לבחור ארונות ובית שימוש נפרד. זה יצר עוות: אחד לקח ארון גדול, בית שמוש נפרד לאמבטיה (בקיצור לקח הכל). זה יצר פער של כ-2000 דולר בין דירה לדירה. היום אנחנו מאפשרים לבחור הרבה יותר. יש פריטים מתוקצבים והחבר יכול לתמרן ביניהם. אבל גם היום זה מסתכם במטבח, ארון חדר שינה ושירותים. לדעתי זה לא זה מספיק! צריך לתמחר את כל תכולת הבית לפריטים ברי בחירה, רצוף הדייר הוא שצריך לקבוע. יכול להיות שבשיטה זו לדייר יהיה פחות כי הכל יותר יקר, אבל חשוב שהדייר ירגיש שהוא אוטונומי בבחירה באופן מכסימלי והדברים יהיו לפי טעמו. בסה"כ אני חושב שהתקציב צריך להיות כולל בכל מה שקשור לתקציבי הצריכה הפרטית. נושאים כמו דיור, ריהוט, נופש, ביגוד, כלבו, אספקה קטנה, חו"ל וכו' צריכים להיות בתקציב אחד. זוהי הדרך היחידה למנוע את התלות של החבר בבעלי תפקידים ולמנוע חיכוכים מיותרים בין בעלי תפקידים לחברים. זו גם שיטה יותר צודקת ושיוויונית המקטינה את הפער בין אלה "שנש" להם וכאלה "שאינן" להם הכנסות מהצד.

שאלה: איצ'לה אתה ניהלת מאבק בבניה פרטית, אתה עדיין "חס" על זה?

תשובה: כן! אבל אני חושב שזה לא תפקידו של רכז הבניין. זוהי בעיה חברתית ממדרגה ראשונה ועל המזכירות לטפל בה. היות והמזכירות לא נלחמת בתופעה ונמאס לי להיות השוטר התורן הפסקתי למעשה כמעט לחלוטין "לעשות גלים". מה קורה? על יד אחד שלא יודע ולא יכול "להשיג" קים קם מישהו שבחוצפה "מוצא"

פריטי בנין שעולים כסף רב לשימוש הפרטי. זה כאילו הייתי "מוצא" כסף אצל השלם.

יש פה גם בעיה של תכנון ואסתטיקה. מושקעת הרבה מחשבה בתכנון ובאדריכלות והחברים בונים ליד הבתים בהתאם ליכולתם להשיג...

שאלה: למה לדעתך החברים עושים את זה?

תשובה: איך כאן צורך ביצירתיות אישית זה בא לצרכים של נוחיות בלבד. הגדלת הטריטוריה הפרטית, להגדיל את שטח הבית.

בסה"כ אפשר לפנות לוועדה ולפעמים הוועדה מאפשרת בניה פרטית ואפילו נותנת חומרים. אבל רוב הבונים "החופשיים" מצפצפים. היות והם יודעים שמה שהם רוצים לא יעבור בוועדה.

שאלה: איצ'לה, השבוע בקבה"א התנהל ויכוח לגבי המחלקה הטכנית. מה אתה אומר על זה?

תשובה: אני טוען שהמחירים שהמחלקה הטכנית גובה הם אסטרונומיים לעומת השוק הפרטי. רוב הקיבוצים לא יודעים כמה המחלקה הטכנית גובה. אנחנו תכננו את שיכון ז"ב עם מתכנן פרטי, לא דרך המחלקה הטכנית וזה עלה לנו בחצי מחיר. אני מוכן להוכיח זאת לכל מי שידרוש הוכחה וגם השירות רחוק מאד מלהשביע רצון.

היה לנו ויכוח ארוך וקשה איתם על עלות של כ-5 פרווינקטים. טענו בפניהם שהם גבו מאיתנו מהיר מוגזם. הויכוח נמשך כשנה וחצי והוכרע ע"י בורר שנתמנה ע"י מזכיר הקבה"א. בכל סעיפי הבוררות זכינו. אמנם לא קיבלנו את כל הסכום שדרשנו אך בכולם זכינו. זה מראה מה קורה בקיבוצים שאיך להם הנהלת חשבונות מסודרת כמו לנו, ואני לא יכול שלא לצדיק כאן את עבודתו הנפלאה של שלימקה שלולא הוא היינו הולכים מזמן לאיבוד. יש לזכור

שתקציב הבניה הוא התקציב הנכבד ביותר בסל ההוצאות של קיבוץ. קיבוצים שאיך להם רשום וניהול חשבונות כמו אצלנו משלמים כספים ללא ידיעתם שלא לצורך. המחלקה הטכנית "מנצלת" מצב זה לטובתה ושיטת ההתחשבות המסובכת שלה לא מאפשרת מעקב כמה באמת עולה או יעלה הפרוייקט.

הויכוח לאחר מעשה הוא מאד לא סימפטי קשה ומתיש. ענין המחלקה הטכנית מעלה אצל איצ'לה טענה כבדהת משקל כלפי הקבוץ הארצי ונושא פעילים בכלל.

איצ'לה: מוסדות הקבוץ הארצי גורמים למערכת של אזרחים סוג א' וסוג ב'. סוג א' הם אלה העובדים בחוץ ומקבלים תנאים שאיך לחברי קבוץ אחרים בהבדל משמעותי. יש גם כאלה שלא מתחלפים יש להם שחרור כמעט מוחלט מסידור עבודה רובם עובדים 5 ימים בשבוע. יש להם רכב צמוד שהם נותנים אותו כטובה כשמתחשק להם, יש להם חדר בתל-אביב עם אפשרות לבילויים וכו'. לא יתכן שחבר קיבוץ היוצא לפעילות יהיה לו יתרון כל כך משמעותי בנופש, תקציבים ורכב. פעם קראו לזה שליחים והיום קוראים להם פעילים. זה לא שינוי סמנטי מקרי. הפעילים מתיחסים לעבודתם כג'וב יוהר טוב. זה טוב מאד בעיני שהפעילים מרוצים בעבודתם אבל המערכת יצרה אותם "צדיקים מיוחסים". אם אני רוצה בשבת רכב של פעיל ולו מתחשק לטייל הוא יהיה רודם לי. הוא כתוב לסדרן הרכב שהרכב שלו לא פנוי כאילו שהוא נוסע לעבוד בשבת! זה יוצר מערכת בלתי שיוויונית, מנוכרת שאנו יוצרים אותה כמו ידינו. זוהי ממש שיטה בלתי צודקת אנשים מתנהגים כבשלהם בדברים שהם שלי ושללהם באותה מידה.

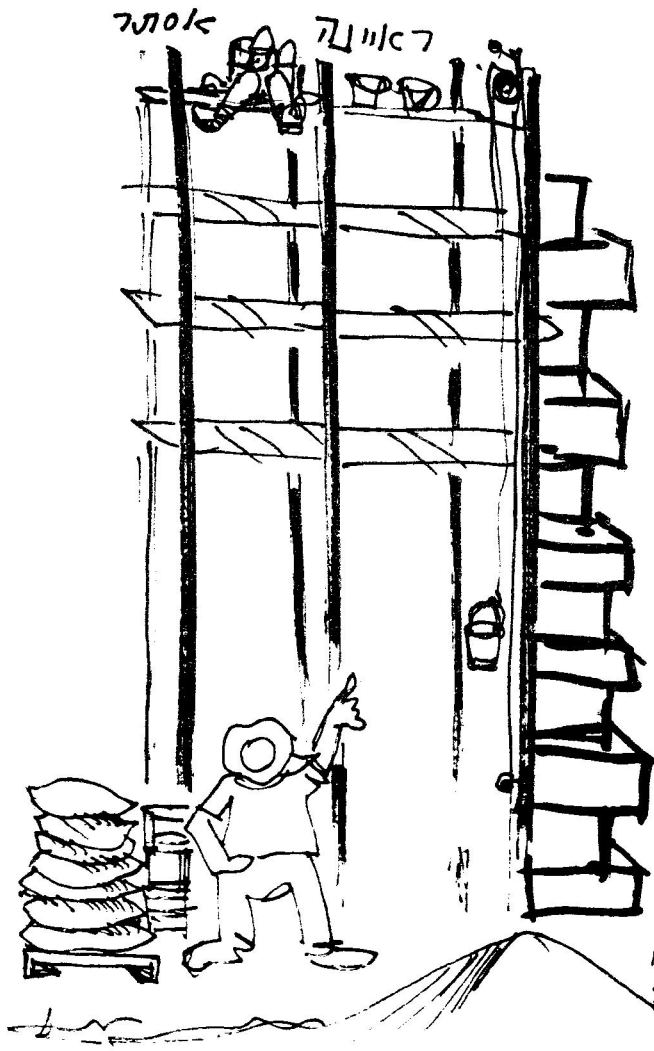

שאלה: מה אתה מציע? מה צריך להיות

תשובה: אני דורש מהמזכירות ומהפעילים שבשבת הרכב יעמוד תמיד לרשות הקבוץ ואין לפעיל שום הדימות על פני אף חבר. לא יתכן שיודיעו שהרכב לא פנוי. הם אינם עובדים בשבת. על זה צריכה שיחת הקיבוץ להחליט קטגוריות. כמו כן יש לחייב את הפעילים אשר אינם עובדים לעבוד ביום שישי. זה יתן מרחב נשימה לסידור העבודה החנוק ולפעילים יותר מעורבות ותחושת הדופק של הקיבוץ. נדמה לי שיש החלטות כאלה אבל לא מבצעים אותן. לדעתי, צריך להחזיר את כל הפעילים שאינם מעמידים את רכבם לרשות הקבוץ הביתה לאלתר. זה גם צריך להיות התנאי להתחלה ולהמשך עבודתם. אני חושב שהתנועה מפריזה בהוצאות שלה, אנחנו לא מרוויחים מספיק כסף כדי לממן את כל הלוקסוס הזה. הפעילים צריכים לנסוע ביחד לעבודה בת"א. אין שום ביטוי לצמצומים ולמצב הכלכלי הקשה בקבה"א. הקבה"א המליץ על דחיית הנופש בשנה קשה לכל החברים והמחלקה הטכנית על פעיליה ובני משפחותיהם יוצאים שנה שנה לנופש על חשבוננו פעם לאילת, פעם לירושלים ופעם לצפת כאילו בלאס, פיט, גול וכל השאר לא "דפקו" אותנו מספיק. אנחנו והקיבוצים חייבים לתבוא מהקבה"א להפסיק את "החגיגות". פשוט אין לנו מאיפה לממן

דיברנו על המון דברים, על חינוך, הרבה על חינוך. אבל זה שווה ראיון נפרד כי הנושא כאוב ורציני וכאן אין מקום. אז לפני הפרידה איצ'לה, מה התכניות שלך בעתיד?

תשובה: לגמור בראש השנה את התפקיד. בינתיים זה הכל.

פולש לגמילות

הרכב של המדגריה (פג'ו מודל 1981) במצב מכני גרוע ובנוסף לכך צריכת הדלק שלו גבוהה במיוחד בשל גובה הארגז.

יעודו - הרבלת עגלות ביצים מלול הרבייה למדגריה. איך עוד רכב בקבוצ שמשוגל לבצע עבודה זו. (יש צורך בתמיכות מיוחדות לקביעת עגלות הביצים בעת הנסיעה).

בעת האחרונה שהה הרכב הנ"ל פעמיים במוסך במסמיה להתקופות ארוכות ובהוצאה כספית גבוהה מאד, ולא היה ביכולת המדגריה לקבל את הביצים בצורה מסודרת.

לפיכך הוחלט כי מעתה לא ישמש רכב המדגריה לשום נסיעה למסמיה וכך לא יוכל לשרת חברים להובלות שונות בתוך הקבוצ.

קבלו זאת בהבנה והמנעו מפניות מיותרות כי לא נוכל להענות בשום מקרה.

צוות המדגריה

לאיטה יבועה
 לשורה ולמשפחה
 כולל טוב
 עם הולדת הבן נכד.

30.5.86

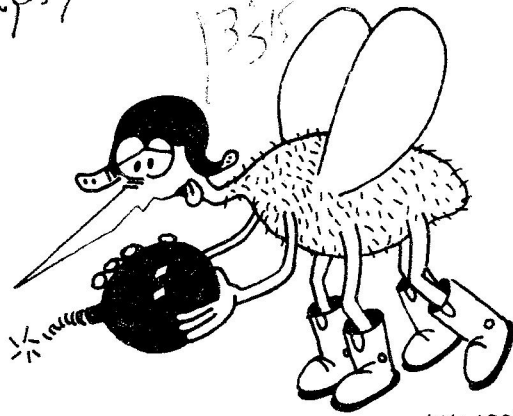
13

30.5.86

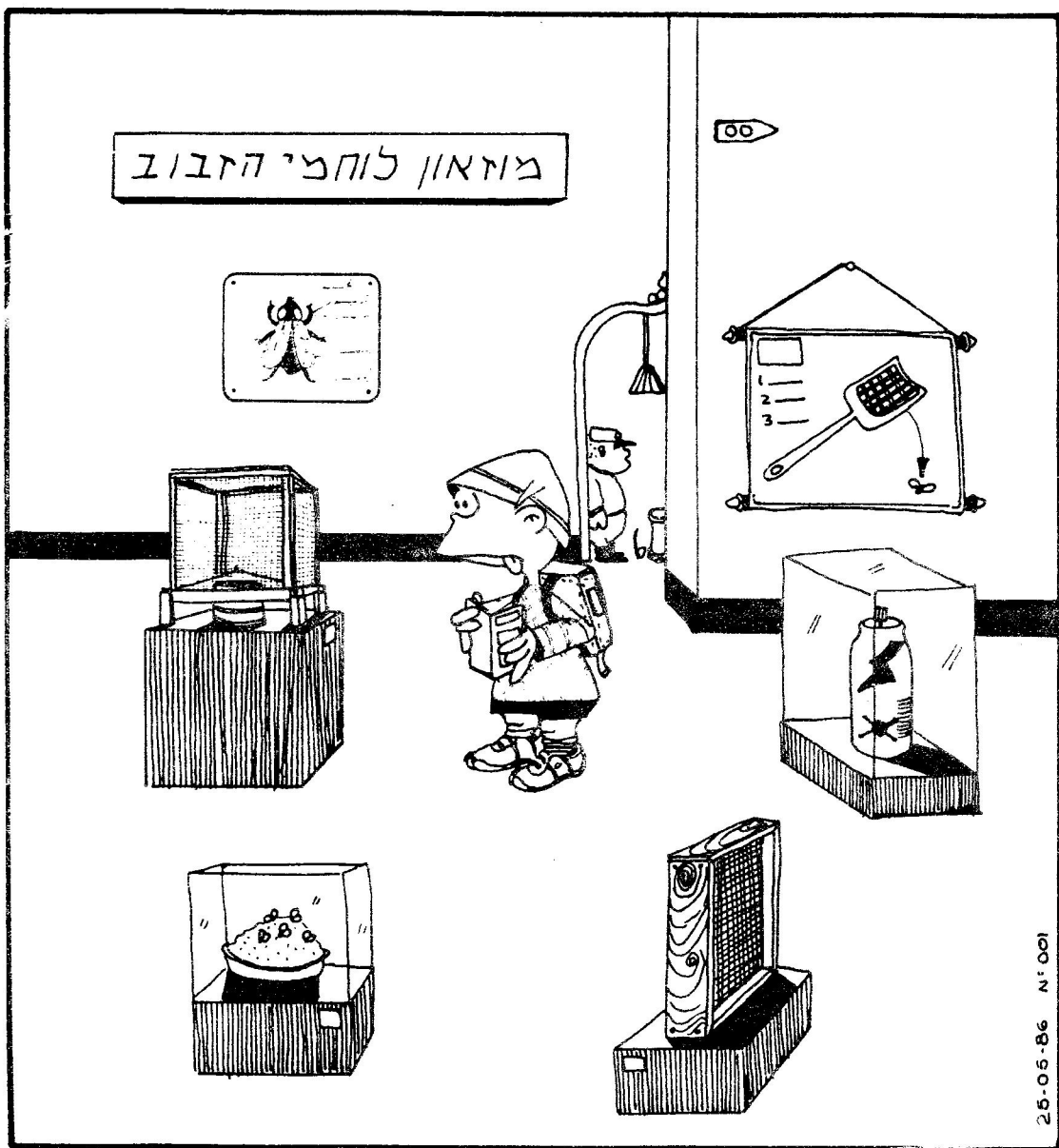
קטגוריה

אמצעים
1355

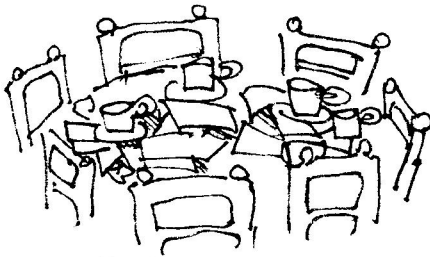
התעלה
דף רציני

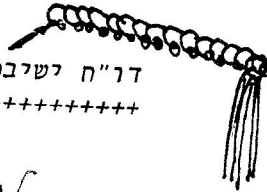
BY: ADRIÁN

13.5.86

ד"ר"ח ישיבת מזכירות 13.5.86
+++++

✓ 1. לינה משפחתית

כזכור, לפני מספר חדשים נבחר צוות אשר אמור לטפל בבעיית הלינה המשפחתית בהבט העקרוני המעשי והחריגים בשטח. צוות זה פנה למדור ההפעלה בקבה"א לעזרה. המדור הפנה אלינו 2 נציגים אשר אמורים להתחיל כעת בעבודתם כאשר ראשיתו היא למוד ובדיקת הנושא בקבוצנו. המזכירות אישרה מהלך זה.

*

✓

2. אוכמה - הוראה בחברת הילדים

ר. חינוך סימנה את אוכמה כמורה באחת מכתות ה"ה"ס. בידיעה שאוכמה מתנגדת מאד לתפקיד, בדקה הועדה אפשרויות שונות, והגיעה למסקנה שאוכמה היא כעת ההצעה הטובה. המזכירות שמעה את טענותיה של אוכמה ועמליה (ו. חינוך) והחליטה לתמוך בבקשתה של ר. חינוך. בינתיים הובא העניין לשיחת קבוץ כערעור של אוכמה).

*

✓

3. עבודת מתנדב במתכת בשכר למשך 3 חדשים

בהשתתפות נציגי המתכת וועדת מתנדבים דנו בנושא. עובדי המתכת רוצים להפעיל משמרת שלישית בעזרת מתנדב אשר גמר את שהותו בקבוץ. העסקתו אמורה להמשך 3 חדשים בשכר, וזאת במטרה לעמוד בהזמנות למפעל. נציגי ר. מתנדבים מתנגדים למהלך זה באופן חריף מטעמים עקרוניים (עבודה שכירה) בטענה שצעד זה פוגע במורל המתנדבים ויוצר איפה ואיפה ביניהם. למרות זאת המזכירות אישרה פניית המתכת. בידיעה שזו פשרה גרועה הפוגעת בנורמות בסיסיות של הקבוץ ועבודת המתנדבים, בתקווה שבעתיד נצליח להמנע משהלכים כאלו. (הנושא הובא לשיחת קבוץ).

* *

ד"ר"ח ישיבת מזכירות 25.5.86
+++++

1. הסעות חברים בתוך הקבוץ

המזכירות ביחד עם ר. קשישים ובריאות נדרשה לדון בסוגיה זו. הבעייתיות של ניידות בחצר הקבוץ למספר חברים לא קטן ורובי הקלנועים שעלותם יקרה מאד, מחייבת אותנו למצא פתרונות. הוטל על ר. קשישים

15

30.5.86

להגיש הצעה אשר אמורה לענות על הצרכים במשך כל היום,

2. חר"ל - שושנה גוטליבר

שושקה פונה לנסוע לארה"ב כדי להתראות עם אמה הקשישה אותה לא ראתה כ-6 שנים. הפניה אושרה מכיוון שראינו פניה זו כנסיעה לבקור קרובים בדרגה ראשונה, ולא טיול. הממון ברובו יהיה ע"ח הנופשים + נופש אחד משנה הבאה.

חלוקת עתוננים - "על המשמר"
+++++

אני מודע שחלוקת העתוננים אצלנו נעשתה באופן לא מסודר ובכוונתי למצא פתרון לנושא.

א. נסיתי לפנות למספר חברים שיתנו עלוהם משימה זו ועד כה לא מצאתי את האדם שיסכים. במידה וישנו כזה, ולא הגעתי אליו, אנא שיפנה אלי ונוכל בקלות להסדיר את העניין.

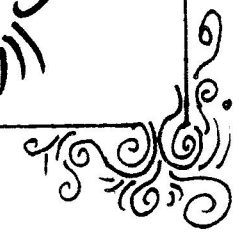
ב. עד שימצא הפתרון, החברים מתבקשים לקחת רק עתון אחד. העתוננים מיועדים אך ורק לחברי קבוע ומועמדים, ואם מישהו שכח - עתון אחד למשפחה. צריך לזכור שכל לקיחת עתון באופן לא סדיר פוגעת בחבר אחר.

kolc

אחד השינויים הבולטים באורח חייו של האדם המודרני ניכר בניידות שלו. הניידות הגאוגרפית והחברתית - מקנה פרספקטיבות רבות להתבוננות ומפתחת מודעות בדבר היחסיות של האמת.

16 סג

30.5.86

24/17.5.86
+++++

1. ערעור "צפית" בנושא אביהו גולדברג כרכז פדגוגי.
מוסד צפית ערער על החלטת המזכירות לאפשר את יציאתו של אביהו למוסד בשנת תשמ"ח. הם רוצים אותו לשנה הבאה תשמ"ז. השיחה דחתה את הערעור ואישרה בכך את החלטת המזכירות.

2. העסקת מתנדב במתכת ל-3 חדשים בשכר. (ראה הצגת העניין בדו"ח מזכירות)
הנושא נידון בכובד ראש בשתי שיחות קבוע וגלש לסוגיות עקרוניות ערכיות ומעשיות, הרבה חברים השתתפו בויכוח. בסופו של דיון הוחלט לאשר את פניית המתכת.

3. בחירתתפקידים:
1. נציגת הקבוע לוועד הפועל של הקבה"א - נבחרה בלה כספי.
2. ועדה הליטה בנים - נבחר אריק הראל.

4. אוכמה - הוראה בבית ה. ראה הצגת הנושא בדו"ח המזכירות.
השיחה שמעה את נמוקה של אוכמה ונמוקה גורמז ההינורה. הוחלט לקבל את פניית ו. חינוך המליעדת את אוכמה להוראה בשנה הבאה.

נסא

חתימים (אוי שהיה) - אל המהצץ היה -

יוסף כות! ותוצר. מכל הנתינים!!

30-5.86

לועדת עבודה...

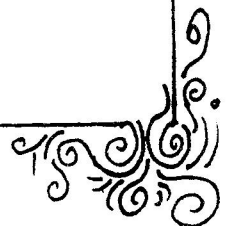
בסידימי את תפקידי כמרכזת ועדת עבודה אני רוצה לומר כמה מילים אחרונות.
 אנחנו עומדים היום בתוך תקופה קשה למערכת העבודה כאשר בפתח גיוסי חברים לכותנה, בעיבוד ובטיפול והגיוסים להעמסת עופות בלול פלטום. יחד עם כל זה לרע ורוסר עיבודים רשה בענפי השדה מצד אחד ומצד שני רוסר עיבודים בפרותים ובעירר בסקטור החינוך.
 אני פונה לכולם שיהנו כמה ויענו כמה שאפשר למערכת העבודה כדי שיחד נעבור את התקופה הקרובה בצורה הטובה ביותר.
 בסוף ידני החילת אוגוסט תהיה, אני מקווה רגיעה של המערכת. כמד כן אנו עומדים להביא בשיחת קיבוץ הבאה שינוי תקנים במערכת שעות העבודה של החברים והחברות. לפי המלצת הקבה"א.

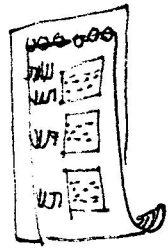
השינויים הם בשלושה תחומי גיל:

- א. חברות שמגיעות לגיל 50 ימשיכו לעבוד 7 שעות עד גיל 55 ורק לאחר מכן ירדו ל-6 שעות.
- ב. בחורים שמגיעים לגיל 55 ימשיכו לעבוד 8 שעות עד גיל 60 ורק אז ירדו ל-7 שעות.
- ג. בחורים שמגיעים לגיל 60 ימשיכו לעבוד 7 שעות ורק בגיל 65 ירדו ל-5 שעות.

מכיוון שבטוח הגילאים הללו ישנם כמה בחורים ובחורות שכבר ירדו בשעות, הם ימשיכו לעבוד לפי התקן הישן ומי שהשנה נכנס או עומד להכנס לטרוח בו חלים השינויים יעבוד לפי התקן החדש.

הל ההחלטות הללו נידונו בו. עבודה והומלצו פה אחד למזכירות ולשיחת קיבוץ.

טבלה של תקן חדש בכ"מ והקבה"א

תקן חבר	תקן חברה	גיל
8	8	עד 35 או אמה לילד אחד
8	7	35-55
8	6	55-60
7	5	60-65
5	4	65-70
4	4	70+

טבלה של תקן ישן בכ"מ

תקן חבר	תקן חברה	גיל
8	8	עד 35 או אמה לילד אחד
8	7	35-50
8	6	50-55
7	6	55-60
6	5	60-65
5	4	65-70
4	4	70+

דברים אלו נכתבו ביום ששי (לא ביום רגיל) לפני שיחת הקבוצה. לאחר שיחת הקבוצה במוצ"ש, שבה נדרכה בהנהגתו של גרשון לרכוז וע. עבודה החליטה דפנה להפסיק לאלתר את תפקידה (מה שקוראים "התפטרות") חבל! אבל זה מה שיש. למרות אי נוחות מובנת: "מה זה לפרסם דברים ועוד רשמיים... אחרי שמתפטרים" השבנו שיהיה זה מן הנכון ומן החשוב! להביא את האינפורמציה מו. עבודה לידיעת החברים.

דפנה
מרכזת ועדת עבודה

קליטה כפול 2

קליטה +
זכרון ברט'ים
R. S. P.

אל קבוצנו הגיעו בשעה טובה 2 משפחות נקלטות חדשות:

1 גרסיאלה (27) ואדריאן (31) לוזדן

ובנותיהם: דניס (6.5 - כיתה א')

מאילן שנה וחצי

אדריאן גרפיקאי וצייר, עובד בלול רביה ועומד להתגייס לצהל לחודשיים בקרוב. גרסיאלה קוסמטיקאית ועומדת להכנס למטבח.

2 יעל (34) ואמנון (34) אריאלי

ובתם הילה (5 חדשים)

אמנון חשמלאי מוסמך, נהג אוטובוס וגם נגן קלרינט מוכשר, עובד בשלחין. יעל מודליסטית אופנה ועדיין משלבת את בתה בבית התינוקות.

נאחל לכלם קליטה מהירה וקלה.

יוסי שרון
ועדת קליטה

הרבה תמורות חלו בקיבוץ בכורח הנסיבות ושלא מתוך תכנון, המציאות הולידה אותן. אם התמורות חלו — סימן שהמצב דרש שינוי, אילו היו קוראים נכון ובעוד מועד את המצב — היו יכולים לכוון את השינוי — מתוך הכרה! אלא שרוב התמורות צמחו מאליהן ללא יד מכוונת וללא תכנון.

27.4.86

הנה קטע מתוך מכתב, שכמוהו מגיעים עשרות בכל שנה - בעיקר לאם הבית של המתנדבים ש ר ה ט פ ל ר ..

שרה יקרה,
מה שלומך ומה שלום הקיבוץ? חלפה כמעט שנה מאז עזבתי את כפר-מנחם, ועדיין אני מבלה שעות רבות בחלומות על התקופה המאושרת שביליתי אצלכם. לשמחתי קיבלתי כמה מכתבים מאבוש ובהם הוא מספר לי שהכל כשורה בקיבוץ....

והנה עיקר סיבת כתיבתי הפעם: אני מנסה לגבש תכנית לחופשת הקיץ שלי (באוניברסיטה). מה שאני רוצה זה לנסוע שוב לחו"ל, אם אפשר לישראל, לכפר-מנחם.

אולי כבר איחרתי? אולי יש לכם די מתנדבים לכל הקיץ? אבל אם יש לך מקום בשבילי, הייתי רוצה לחזור ביולי, להישאר אצלכם כחדשים ולפגוש שוב את כולכם!

בהמון אהבה.

ג'דין גרינשט
(לסדר - אנגלית)

הקיבוץ מחנך ילדיו - להמשיך ולחיות באותו המקום. האם יש לסגור את אופציית הניידות הזמנית - או לדאוג לפתחה ביד מכוונת ותוך מחשבה תחילה?

אסה על ציפורים

אינן אלה

(הרהורים על יצר, יצור ויצירה)

הענין היחיד שהם מגלים בחיי הקיבוץ הוא המספר העצום של ציפורים הבוחרות לקנן בו. משכימי קום אלה מהווים בעצמם מין מיוחד - משהו שבין ציפורים לבני אדם.

לציפורים יש נטיה דחף וצורך לנדודים. יותר משאר בעלי - חיים אם תרצו זהו יצר נדודים. נדידת הציפורים היתה מאז ומתמיד בגדר מסתורין הן לצפרים והן לסתם סקרנים. מבט ממעוף-הציפור יגלה שאין דבר יותר טבעי מתופעה זו. נדודים הם חלק מן החיים. קל וחומר לבעלי-כנף. מי שנולד עם כנפים אוהב לעוף ולנדוד. בכל קיבוץ תמצאו ציפורי שיר וציפורי טרף.

ציפורים יציבות וציפורים נודדות. ציפורים מוזרות, נישאות על כנפיהם מטפוריות ארוכות נוצה. הבונות להן הינים בצוותא, כביכול יש להן אותן תכונות אותם טעמים ואותם צרכים: למעשה בכל אחת מהן מסתתרת ציפור-הנפש של אמן-יוצר, אינדיבידואליסט. אחת הטעויות הגדולות הנפוצות ברבים היא, שקיבוץ אינו מקום לאינדיבידואליסטים. ליהודי דתי יש ברכה כמעט על כל דבר שרואות עיניו, אחת הברכות שמברכים כשנתקלים בבן-אדם משונה, כגון גמד או אדם עם שש אצבעות. היא "ברוך משנה הבריות." מעניין כיצד ברכה זו מתורגמת לאנגלית:
Blessed be the one who created unique creatures.

בתרגום הזה יש אינטרפרטציה מעודנת Unique creatures

ראיתי קיבוצים עם פרות וראיתי קיבוצים בלי פרות: ראיתי קיבוצים עם עדרי-כבשים וראיתי רבים אחרים בלעדיהם: ראיתי קיבוצים עם תרנגולות וראיתי כאלה בלי תרנגולות. מעולם לא ראיתי קיבוץ בלי אנשים או בלי ציפורים. אלפי אלפים של ציפורים בכל קיבוץ וקיבוץ שרות ומציוצות. עפות ומנתרות ודואות סביבך ומעליך. מושכות את עיניך למרומים.

יש אומרים כמה יפות הן. אחרים אומרים "כמה שהן חסרות תועלת. אינן עושות מאומה. מה הן שרות בכלל". ואיכר מוטרד ממלמל ואומר: "הן אוכלות את הגרעינים מהאסם ואת הדובדבנים מהעצים: הן מעופפות בעקבות הטרקטורים והמזרעות ומכלות את הזרעים". המשורר פשוט שואל: האם יכול מישהו לתאר לעצמו קיבוץ בלי ציפורים? ראיתי משפחות בלי ילדים: ראיתי אנשים בלא נשים. מעולם לא ראיתי ולעולם לא יהיה קיבוץ בלא ציפורים" ציפורים על העצים. ציפורים על ערימות הזבל. ציפורים בבריכות הדגים או "ציפורים בראש" של כמה חברים.

אורחים במיוחד. שמים לב לציפורים. מקהלות השחרית השוקקות גורמות שמחה גדולה לרבים. וטירדה מרובה לאחרים שהסימפוניה השמימית מעירה אותם משנתם. הקיבוץ כולו. על חבריו וציפוריו נראה בעיני כמה מהם מין גן-עדן עלי אדמות. ובעיני אחרים... גן עדן שלאחר גרוש אדם וחוה - מקום שבני אדם מן היישוב אינם יכולים לחיות בו. כמה מן האורחים הם צפרים. יש להם עניין מיוחד בפיזיונומיה של הציפורים ובהתנהגותן.

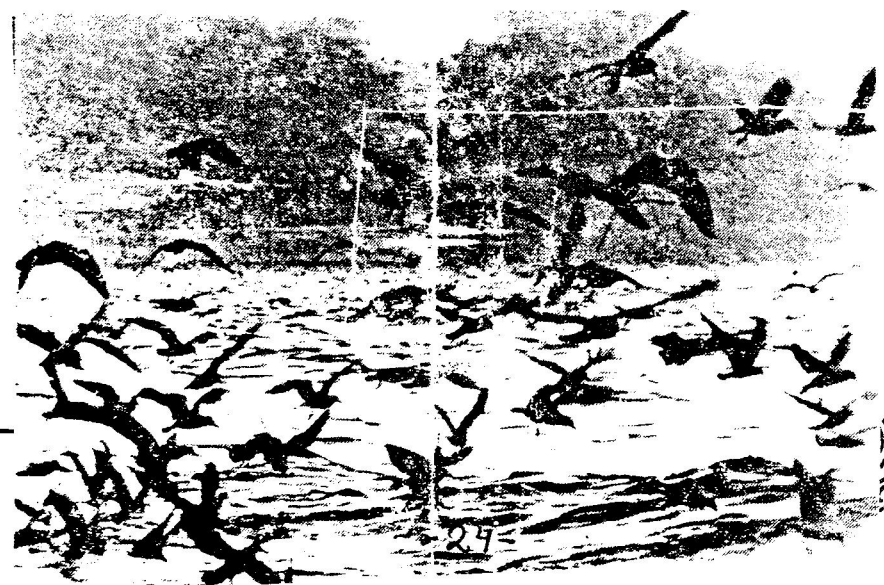
קיבוצים צריכים להיות חברות
 בהן היצירה הקולקטיבית
 והאינדבידואלית חיות לא רק
 ברו-קיום אלא בסימביוזה.
 איך ניגוד ואיך סתירה בין
 יצירת היחיד לבין יצירת
 היחד: להיפך כאן צריכה להיווצר
 ההרמוניה בין היצירה הרוחנית
 לבין הייצור החומרי: בין קמח
 לבין תורה. מציאת הדרך לעשות
 זאת בהצלחה, הלכה למעשה.
 חשובה וחיונית הן לעם היהודי
 המתחדש בארצו והן לחברה האנושית
 כולה. אנחנו חייבים, ולדעתנו
 גם יכולים. למצוא את הדרך
 לתת לכל יחיד לפתח עד קצה גבול
 היכולת את כשרונותיו. את
 שאיפותיו ואת שאפתנותו. זוהי
 הדרך הטובה ביותר להגיע
 לשגשוג רוחני חברתי וכלכלי.
 במשך הרבה שנים לא יכולנו
 לעכל גישה זאת וכך איבדנו
 אנשים טובים. כגון אותו חבר
 שלי לקיבוץ. לענף ולשגעונות.
 המפיק זה שנה דור מצויור
 כבשים הרבה יותר יפוד
 והרבה יותר הכנסות מאשר
 מגידול כבשים ורליבנות.
 האם למדנו לקח? אכן כן.
 אנחנו עדיין מדברים בסופסוף
 ישנות כתוכי ולא בצורה ברורה
 אם נתמזל מזלך לרבות צופרים.
 אתה יכול לעוף אל סגל לגביה
 הקיבוץ ואז אתה קואה אהר
 בשלימות. אתה עשוי לשמוע אב
 אומר לבנו: האם אתה מוכרר
 לעוף - היה לפחות דבורה:
 לא ציפר: בדבורים יש תועלת
 הן מיצרות דבש. ואם אתה
 מוכרח להיות ציפור - היה
 נא דרוך ולא נשר. נשרים
 עפים גבוה מדי. רחוק מדי.
 וקשה מאוד לשמור על שיוויזן

בין נשרים לבין ציפורים רגילות.
 ומאוחר יותר תשמע אותו אב
 בכנס תנועתי מתלונן. כיצד איך
 לנו מנהיגות ומדוע כבודנו
 והשפעתנו פוחתים והולכים בחברה
 הישראלית.
 אנו דוחים טיפוסים שאפתניים
 תחרותיים, מבריקים ויצירתיים -
 להפליא. אנחנו מעודדים בינוניות
 אנחנו היים בגן עדן של בינוניים.
 הצעירים שלנו נמנעים מלגדל
 כנפיים רחבות, מחשש לאבד
 את חיבת הקן-הבית. זהו תהליך
 מסוכן שעלינו לחשוב עליו.
 לע תוצאותיו ועל האפשרות
 לעצור אותו בטרם יהיה מאוחר
 מדי.
 אפילו בתוך תחומי התעשייה עלינו
 לעודד את היצירתי יותר מאשר
 את היצרני. ולטפח את כושר
 ההמצאה יותר מאשר את היעילות
 רק כך נעמוד בתחרות בעולם
 התעשייה החדשנית ורק כך נהיה
 אטרקטיביים לדור הצעיר שלנו.
 אלה הם הרהורים אחדים של
 אדם שעיסוקו מילים וחייו
 קיבוץ. ביטוי רגשות ומחשבות של
 מי שהצופתים מכנים
 והכפודים ירואו לו
 Solitaire-Solidaire
 Solitario-Solidario.
 ככוסה. אדם שרא בעה בעונה
 אהה אינדבידואליסט יוצר.
 הפועל בבדידות ופעיל בחבורה
 מתוך סולידריות והזדהות עם
 האידיאלים שלה.
 אחר הכול. הרי כולנו - ציפורי-
 ודבורים - אם קל למצור את הדבש
 שלנו ואם קשר לאתר ולהבין את
 התועלת שבנו. כולנו ציפורים
 הכמהות לשורשים או צמחים המשוער
 לכנפיים. כל אחד מאיתנו הוא יצור
 יחיד במינו. יבורך היום בו נכיר
 בכך ונתחיל לפעול בהתאם.

בלא איכרים ובלל טרקטורים. אולי
מכאן קרבתנו היתירה לשמיים -
מקור השראה ליצירה רוחנית
ואמונתית. הפכנו לעם יצירתי
ובלתי-יצרני להפליא.
המהפכה הציונית. והקיבוץ כחוד
החנית שלה. השתדלו בכל מאודם -
ועדיין מתאמצים לנטוע את רגלינו
על האדמה. להכות שורשים. להפוך
אותנו לנורמאליים ולפרודוקטיביים.
כדי ליישר את המקל שהתעקס במשך
דורות של גלות. גאלצנו לכופף אותו
לכיוון ההפוך. והעדפנו עבודה
פיסית יצרנית על עבודת יצירה.
האידיאל הוא שיוויון-ערך בין כל
העבודות והמקצועות: הייצור.
היצירה והשירותים. זיוויון זה
הוא תנאי לשיוויון בין בני האדם.
אך בתהליך הפיכת הפירמידה איבדו
דרך-ארץ בפני היצירה הרוחנית
והאמנותית למיניה. וכך נותרנו
עם מעט מאוד הישגים בתחומים
אלה בהם הצטיין היהודי בכל
הדורות.
היום אנחנו יודעים שהפרזנו במתן
עדיפות לשירת האדמה והלחם ששרים
הטרקטורים על שירת השמיים והפריחים
ששרות הציפורים. אך עדיין אנו
חיים בחשך מפני האמא היהודית.
הרואה בילדה בן השלוש רופא בעתיד
ובבן החמש פרופסור בכוח.

זה בטעם בריות משונות" או
"יצורים יחודיים במינם".
בכל ערב כשאני נכנס לחדר-האוכל
רקדבוצי אני תופס את עצמי
ממלא ביגוי לביגוי ברכה זו.
הבריות המשובות, או אם תרצו
הטיפוסים המיוחדים במינם
הם המלח והפלפל השמץ והחומץ של
אותו סלט קיבוצי מזין וטעים.
הנערס מדי ערב על עלחותיגו בשלל
צבעים וטעמים. אני מעז להציע
ברכה חדשה "משלבו" ברוך המקום
שהוא בית לבריות מיוחדות
במינן.
אמנים ופילוסופים הם יצורים
מיוחדים. יצורים מיוחדים יכולים
לנהוג טרקטורים ואף עושים זאת.
לא רע בכלל. הם לעולם לא יירו
בציפורים היורדות על הזרעים ולא
יבריחו אותן. הם פשוט יוסיפו זרעים
לדרייל ויסתכנו בזיפה מצד
החסכנים. בשעה שהם נוהגים בטרקטור
או בעת שהם רכונים על המחשב במפעל.
הם חושבים על דברים רבים. לא
רק על זריעה וקציה על ייצור ושיווק.
הם חושבים למשל, על ההיסטוריה של
העם היהודי ועל גורלו. גאלצנו
ליהפך לאומה של ציפורים למשך
הרבה הרבה דורות: אומה בלא אדמה.

מבסיון 86

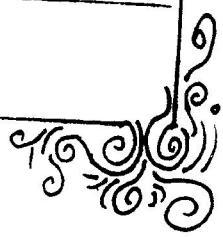
גמר אליפות העולם בכדורגל - זה לא הולך ברגל למרות שיהיו הרבה רגליים. ואיזה רגליים כאלה שעם כל אצבע אפשר היה להציל את אתא או את "סולל בונה" או את קופ"ח או וכו'...

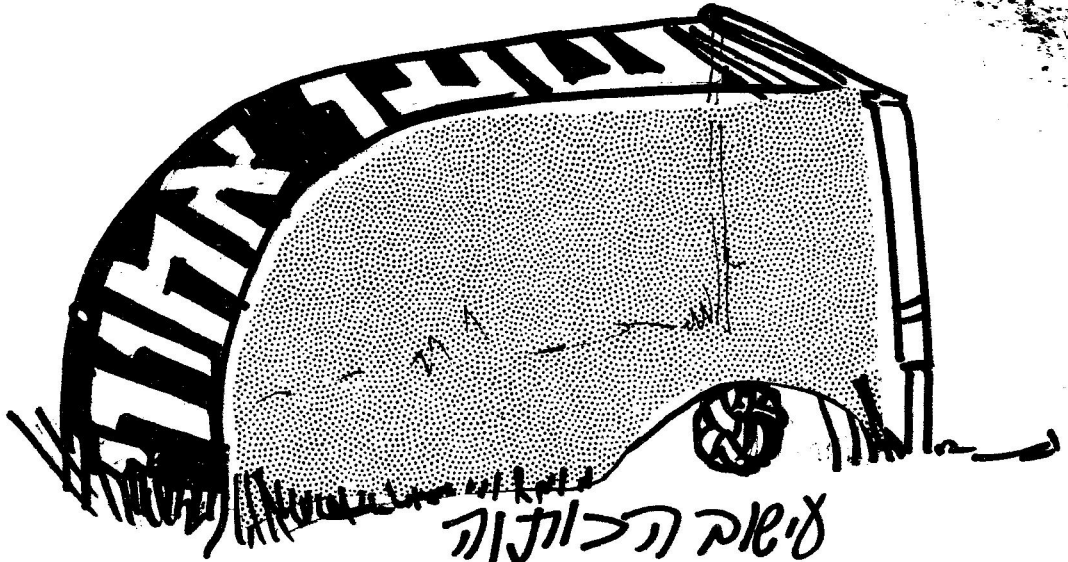
לרגל המאורע החלטנו לקיים טוטו עם פרסים (רציניים). הטוטו הוא גברי ובו נתבקשו הנשאלים לנחש מי יהיו שתי המדינות שיגיעו לגמר ומי יהיו תזכה. (הקבוצה המועמדת לזכייה מודגשת בקו). הזכייה בטוטו תעניק לזוכה הרבה כבוד וגם (כאמור) פרסים. נחיה ונראה.

ברזיל-אנגליה	יצחק כהניס:	אנגליה-ברזיל	חנן:
ברזיל-גרמניה	אלי:	אנגליה-ברזיל	עוזד:
גרמניה-ארגנטינה	אדריאן:	ברזיל-גרמניה	אמיתי דייק:
ארגנטינה-מערב גרמניה	שלומי:	גרמניה-ארגנטינה	צביקה ת.א.
איטליה-רוסיה	ארנון:	רומניה-ארגנטינה	מאיר אל.
ארגנטינה-איטליה	מדישהלה:	גרמניה-ארגנטינה	ערפר:
דנמרק-סקוטלנד	איתן:	אנגליה-ברזיל	פיצ'רן:
ארגנטינה-צרפת	אילך גרגן:	צרפת-ארגנטינה	ירון שור:
איטליה-ארגנטינה	אמנון אריאל:	דנמרק-צרפת	רני:
צרפת-גרמניה	נדב:	צרפת-ארגנטינה	סרף:
גרמניה-ברזיל	אביה:	איטליה-ארגנטינה	מאיר האוזר:

1-2-X

ארגנטינה-איטליה	יחיעם:
ברזיל-ארגנטינה	דודקה:
אנגליה-צרפת	יזהר:
איטליה-אנגליה	יוסי שרון:

עִיִּשׁוּב הַכּוֹתֵל

"צ'צ'יק זוכה והמלאכה ועשית ע'יני
אחרים..." (מצדדי דכמים) .

ואנחנו שבראיה אינו
צ'צ'יקים אחרים למ... מתעצבים
עלבותם של אחרים, צ'צ'יקים
עשית את המלאכה מצ'צ'יקי.
ע'צ'יקים - צ'צ'יקים - צ'צ'יקים -
היא לא כל כך נעשית!!
ע'צ'יקים לא בק צ'צ'יקים
לא ע'צ'יקים לא ע'צ'יקים!!
אל תשאר את המלאכה
לאחרים, זו לא בק הע'צ'יקים
ע'צ'יקים, זו הע'צ'יקים ע'צ'יקים.
ז'צ'יקים, ע'צ'יקים!!

הסיסמא - עִיִּשׁוּב
צ'צ'יקים!!